

BÍ MẬT XỨ DROON

Tony Abbott

I

Bí mật dưới
tầng hầm

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

CUỐN SÁCH NÀY CỦA:

.....

Tony Abbott

Phú Anh dịch

1

Bí Mật Dưới Tầng Hầm

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Một thế giới thần bí đang chờ bạn
trong bộ truyện

1. *Bí mật dưới tầng hầm*

sắp ra mắt

2. *Hành trình vào cung điện Núi Lửa*

Lời giới thiệu

Bạn có tin rằng có một THẾ GIỚI BÊN DƯỚI đang tồn tại dưới một tầng hầm. Người ở đó gọi chúng ta là NGƯỜI TỪ THẾ GIỚI BÊN TRÊN!

Câu chuyện bắt đầu từ tầng hầm nhà Eric. Trong một lần dọn dẹp tầng hầm, ba người bạn thân Eric, Julie và Neal trong thế giới của chúng ta đã “lỡ” phát hiện ra một thế giới dưới lòng đất - Xứ sở Droon. Từ đó những rắc rối và những câu chuyện kỳ quặc đã liên tục xảy ra với ba bạn nhỏ.

Thế giới Droon là nơi cư trú của các phù thủy, những sinh vật khác thường; là xứ sở của những phép màu và những lời nguyện khủng khiếp. Lạc vào Droon, ba bạn nhỏ đã tình cờ can dự vào cuộc đổ sức khốc liệt giữa hai thế lực chính nghĩa và tà ác; phát hiện được những bí mật về mối liên hệ đáng sợ giữa THẾ GIỚI

BÊN DƯỚI và THẾ GIỚI BÊN TRÊN; chu du qua những vùng đất lạ lùng như thành phố tàng hình, cung điện núi lửa, lâu đài dưới đáy biển, hòn đảo huyền bí... và biết bao điều kỳ lạ khác.

Những hành động lạ thường, những nhân vật hấp dẫn, những tình tiết giàu sức tưởng tượng, bất ngờ và “rụng tim” là đặc điểm của “Bí mật xứ Droon” - bộ sách được American Booksellers Association (Hiệp hội những nhà sách Hoa Kỳ) bầu chọn là một trong mười tác phẩm hay nhất và bán chạy nhất, sau Harry Potter, dành cho lứa tuổi từ 7 đến 77.

Bước vào thế giới Droon diệu kỳ, là bước vào những cuộc phiêu lưu bất tận...

NXB TRẺ

Nội dung

1. Căn phòng nhỏ	9
2. Bầu trời dưới lòng đất	18
3. Google và Ninn	24
4. Trên cầu	32
5. Tháp tầng hình	40
6. Chưa về nhà được	51
7. Cấm thành	57
8. Những tù nhân	67
9. Lướt nhẹ trên không	75
10. Thế giới dưới gầm cầu thang	82

MỘT

Căn phòng nhỏ

Eric Hinkle chạy xuống bếp, ngang qua mẹ, nó nhắm hướng cửa sau.

“Con với Neal sẽ chơi đá banh ngoài sân. Có Julie nữa. Con đi đây”, nó nói.

“Khoan con”. Mẹ nó ngăn lại ngay ngưỡng cửa. “Con không nhớ gì hả Eric?”

Bà chìa tay ra.

Trên tay bà là mấy cái túi dùng để đựng rác.

Eric nhìn mẹ, rồi nhìn mấy cái túi. Đột nhiên, nó nhớ ra.

“Chết! Con quên mất vụ tầng hầm!”

Cốc! Cốc!

Eric thở dài. Nó kéo cánh cửa. Neal Kroger bước vô nhà bếp. Nhà Neal ở cuối dãy phố nhà Eric. Nó là bạn thân nhất của Eric.

“Ê, có chuyện gì vậy?”, Neal hỏi.

“Mình phải dọn dẹp tầng hầm”, Eric càu nhàu._

Bà Hinkle giao mấy cái túi rác cho Eric: “Con cũng biết là ba sắp sửa sang lại tầng hầm. Ba giao cho con nhiệm vụ tổng vệ sinh rồi đó”.

Neal nhăn mặt: “Vụ này xem ra chẳng có gì hấp dẫn!”

“Đối với ba mình thì không có chuyện hấp dẫn hay không hấp dẫn mà phải làm cho xong”, Eric trả lời.

“Cho con hai tiếng đó”, bà Hinkle vừa nói vừa chỉ đồng hồ. Lúc đó là hai giờ.

“Hai tiếng thôi hả mẹ?”, Eric nhìn về phía tầng hầm.

“Nè, mình sẽ phụ bồ”, Neal nói. “Tụi mình sẽ là một đội. Hi vọng là mình tìm được thứ gì đó hay hay”.

Eric hớn hơ: Neal quả là thằng bạn tốt. Nó sẽ xử lý đồng rác kia với mình. “Rồi, bắt đầu ha!”

Eric bật công tắc đèn. Hai đứa đi xuống tầng hầm.

Phía tay phải cầu thang là phòng chơi⁽¹⁾, dọc theo cầu thang là những kệ sách, thùng đồ chơi, một bộ ghế sa-lông, và cả một chiếc ti-vi.

“Cũng sạch hén”, Neal nói khi đưa mắt nhìn. “Tầng hầm nhà mình mà được như vậy, mình cũng chịu ở tầng hầm”.

Eric cũng rất thích phòng chơi. Quả là một nơi tuyệt vời trong những ngày mưa.

“Phòng chơi thì không sao”, Eric nói. “Nhìn cái đồng kia kìa”. Nó bước về một

(1) Đây là nơi để thư giãn, vui chơi cho trẻ em, cũng là nơi để tổ chức tiệc sinh nhật, liên hoan...

phía khác trong hầm. Cái phòng ở phía trái cầu thang. Ba nó sẽ cải tạo phần này.

“Bữa bọn thiệt!”, Neal nhìn khắp lượt và nói.

Có một chiếc bàn thợ mộc ở một cạnh tường, trên bàn nào là những hũ đinh, ốc, và chai lọ linh kính. Ở một cạnh tường khác là một dãy ngăn tủ đầy những lon đồ hộp. Một chiếc máy giặt sấy nằm ở cạnh tường thứ ba.

Còn ngay giữa phòng là một đồng vương vãi.

Những chồng, những búi, những thùng, những hộp.

Thậm chí có cả một chiếc ghế cũ kỹ, đầy bụi nằm chống chơ ngay giữa phòng.

“Tội mình bắt tay vào việc nào”, Eric cầu nhàu.

Neal nhảy tọt vào chiếc ghế cũ: “Tội mình? Mình nói mình giúp hồi nào?”

Eric nhìn chăm chăm lấy bạn mình: “Bồ nói tội mình là một đội mà?”

“Mình là người chỉ đạo”, Neal cười một cách tinh quái.

Cốc, cốc!

Một gương mặt xuất hiện ở cửa sổ tầng hầm.

“Julie đến rồi kìa”, Eric nói. Nó vỗ tay: “Vào đi”.

Julie Rubin là bạn của Eric và Neal từ khi cả ba cùng bị mắc trên cây hồi học chung mẫu giáo. Từ đó tới giờ, ba đứa lúc nào cũng học chung lớp với nhau. Bọn chúng còn đi trại hè với nhau nữa.

“Chào mấy bồ”, Julie nói khi nhỏ chạy xuống mấy bậc thang. Nhỏ ôm một quả bóng.

“Mình tưởng là tụi mình sẽ đá bóng chứ?”, nhỏ vừa nói vừa nhìn đồng hồ. “Hai giờ rồi!”

Eric đẩy một thùng đồ chơi to đùng ra khỏi gầm cầu thang: “Xin lỗi nha, mình phải dọn sạch cái đồng này trước đã”.

“Còn mình thì chỉ đạo”, Neal nói. “Đưa mình quả bóng coi”.

Julie chuyền quả bóng qua Neal rồi nhìn quanh: “Coi bộ nhiều việc hén. Mình sẽ phụ một tay!”

“Chơi một chút đã nha?”, Neal đề nghị. Nó đứng lên và tung bóng. Rồi thì tung chân sút một cú mạnh. “Nhào vô, anh em!”

“Khoan!”, Eric đang lúi húi sau một chiếc thùng, la lên.

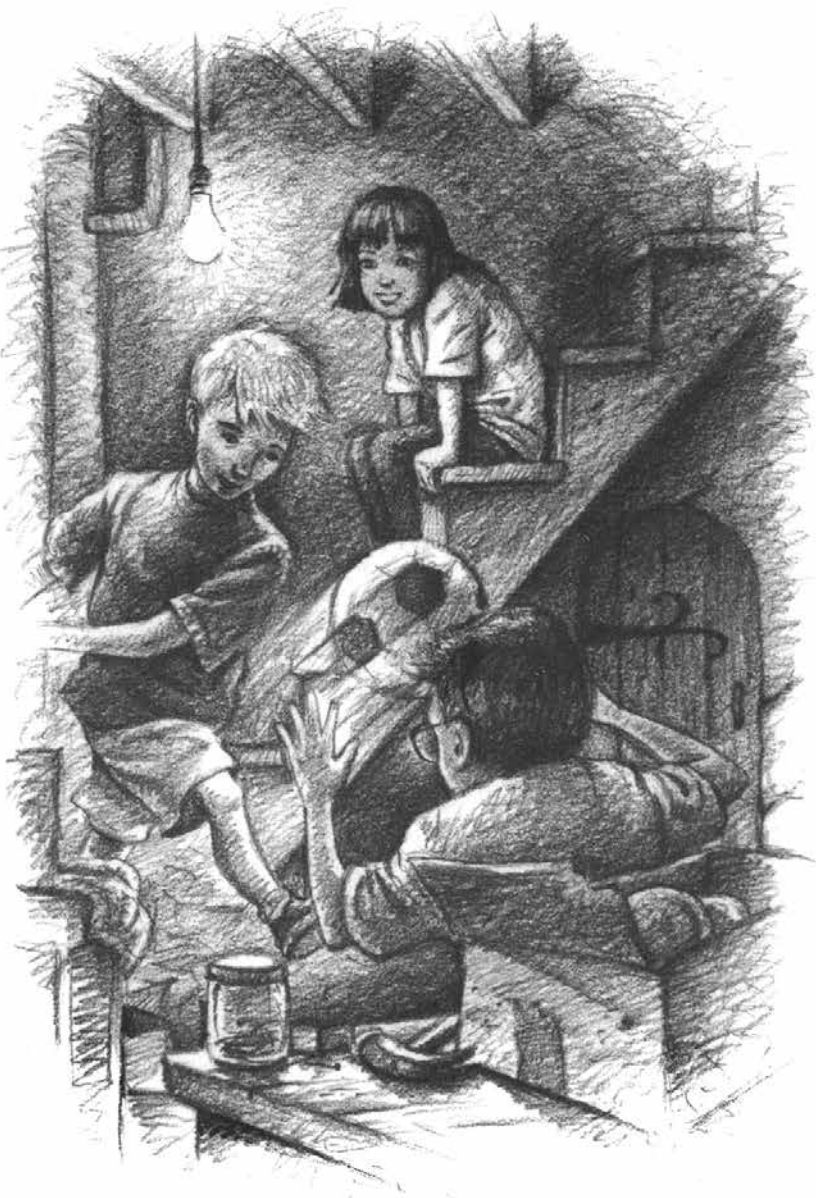
Quá trễ. Quả bóng đã bay vào không trung. Nó tung vào cạnh chiếc bàn thờ mộc, rồi dội lại thật chính xác ngay... mặt Neal: “Ui! Cái mũi của tui!”

“Đáng đời!”, Julie nói.

Quả bóng tung thêm một cái ngay chiếc máy giặt rồi lăn vào một góc khuất dưới gầm cầu thang.

“Để mình lấy cho!”, Julie phóng theo quả bóng, rồi dừng lại. “Ừa, cái gì nè?”.

Quá trễ. Quả bóng đã bay vào không trung.
Nó tung vào cạnh chiếc bàn thợ mộc, rồi dội lại
thật chính xác ngay... mặt Neal: "Ui! Cái mũi của tui!"

Nhỏ chỉ vào một cánh cửa đang hé mở trên bức tường dưới gầm cầu thang.

“Nhà mình cũng có một cái giống như vậy”, Neal nói. “Có một căn phòng nhỏ bên trong đó”.

Eric nhớ lại, nó đã thấy cánh cửa này cả tỉ lần, nhưng chưa bao giờ thử vào trong. Nó nghĩ: “Chắc tại mình kéo chiếc thùng nên nó mở ra theo”.

“Chắc là quả bóng nằm ở trong”, Julie nói. Nhỏ kéo rộng cánh cửa: “Đã quá!”

Bên trong là một căn phòng nhỏ. Trần là mặt dưới cầu thang tầng hầm. Nó thấp dần xuống đất ở cuối phòng.

Quả bóng nằm ngay giữa phòng.

“Quá đã”, Eric nhìn qua vai Julie và nói. “Tụi mình có thể nhét một mớ rác vào trong này”.

Julie bước hẳn vào trong căn phòng, tiến đến quả bóng. “Thiệt là một chỗ bí mật, nếu trốn ở đây thì tuyệt vời”.

“Để mình coi!”, Neal nói. Nó nhảy qua phía Eric, vô tình đẩy Eric vào cánh cửa.

Rầm! Cửa đóng sầm lại.

Một tiếng thét bị nghẹn lại phát ra từ trong căn phòng.

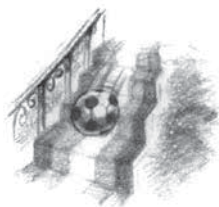
“Cứu!”, Julie la lên. “Mình đang rơi xuống!”

HAI

Bầu trời dưới lòng đất

Eric liền kéo cánh cửa ra.

Julie đang đứng giữa căn phòng nhỏ và nhìn chăm chăm xuống mặt đất dưới chân. Chẳng thấy quả bóng ở đâu hết.

“Bồ có sao không?”, Eric hỏi.

Julie liền chạy ra khỏi phòng: “Quả bóng bị rơi xuống đó rồi!”

Eric và Neal nhìn xuống sàn nhà bằng xi măng. Rồi cả hai lại nhìn Julie.

“Có mấy bậc thang, mình xem bị té xuống đó!”, Julie nói.

“Bậc thang?”, Neal hỏi. “Ở đây là sàn nhà rồi mà!”

Julie gật đầu: “Quả bóng bị rơi xuống đó. Lúc bồ mở cửa, những bậc thang... biến mất”.

Eric và Neal bước vào căn phòng nhỏ dưới gầm cầu thang. Julie cũng trở vô trong. Cả ba đứng sát nhau.

“Chắc tại quả bóng văng trúng đầu bồ đó, Julie”, Neal cười ngất. “Làm bồ tưởng là có mấy bậc thang”.

Eric nhìn xuống sàn nhà. Chẳng thấy bậc thang nào hết. “Julie, mình không nghĩ là...”

“Mình không bịa đâu”, nhỏ nói. “Coi nè. Khi đóng cửa lại, mới đầu sẽ rất tối. Rồi thì...”

“Bộ như vậy chưa đủ tối sao?”, Neal nói. “Đừng có đóng cửa lại nữa...”

Rầm! Julie đóng hẫ cánh cửa lại.

Neal la lên: “Mình hết thấy đường rồi nè”.

Rồi thì, bất ngờ... sàn nhà bên dưới bắt đầu sáng lên, một thứ ánh sáng dịu tỏa ra dưới chân chúng.

Rồi... *Vuuuúút!*... một chiếc cầu thang, không biết từ đâu, xuất hiện. Những bậc thang dẫn xuống, hướng ra khỏi tầng hầm.

Ra khỏi căn nhà.

“Chao ôi!”, Eric nói. “Dưới đó y như ngoài trời! Hồi nãy bồ thấy như vậy phải không?”

Julie gật đầu: “Mình nói rồi mà!”

Những bậc thang sáng lên như một cầu vồng bảy màu.

Julie nhìn qua vai Eric: “Tụi mình tìm quả bóng đi”.

Neal quay lại cửa: “Mình không đi đâu!”

“Thôi mà”, Eric nói. Nó không biết tại sao, nhưng nó có cảm giác là cả bọn phải đi. Nó bước xuống một bậc. Rồi thêm một bậc nữa, một bậc nữa. Nó đã đến một chỗ

sáng hơn. Một không gian màu hồng, mát mẻ và trong lành.

“Neal, Julie... thật không tin được! Tụi mình xuống thử xem sao”, Eric nói.

“Mình thấy là không nên”, Neal ngần ngại.

Julie cười. Nhỏ chạy theo Eric: “Không khí thật trong lành! Nhanh lên, Neal. Tụi mình bỏ xa bồ mười bậc rồi đó”.

Ngay phía dưới chúng là một rừng toàn những cây cao. Những bậc thang dẫn bọn chúng xuống gần những ngọn cây.

“Không tin nổi luôn!”, Eric thì thầm. “Mấy bồ có nghĩ vụ này thiệt lạ lùng không?”

“Chưa có gì lạ lùng như chuyện này”, Julie bặm môi nói. Nhỏ luôn có tật như vậy khi không hiểu một chuyện gì. “Nhưng nơi này thật đẹp. Và rất kỳ lạ. Cứ y như một công viên”.

Eric chợt yên lặng. Cái mà nó thấy từ sau làn sương hồng chẳng giống với một công

*Julie cười. Nhỏ chạy theo Eric:
"Không khí thật trong lành!..."*

viên nào mà nó từng thấy. “Chu choa!”, nó há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Bồ thấy gì vậy?”, Neal hỏi.

Eric đứng như trời trồng, tay chỉ vào làn sương: “Mình nghĩ là những con thần lằn”.

“Trên cây hả?”, Julie hỏi. “Có gì lạ đâu?!”

“Không phải! Là những con thần lằn bay. Chúng rất bụi. Có mấy người quái dị màu đỏ cưới chúng...”, Eric đáp.

“Như vậy thì chẳng bình thường rồi”, Neal nói.

Vèo! Một mũi tên dài có lửa bay sượt qua tai Eric.

“Cũng không thân thiện chút nào! Họ đang tấn công tụi mình!”

BA

Groggle và Ninn

Vèo! Lại một mũi tên nhắm ngay bọn trẻ.

Bất thành linh, những con thần lằn bay xuất hiện khắp nơi. Những tên cười trên lưng chúng đang lắp tên cho một loạt bắn mới.

“Trở lên nhà mình mau!”, Eric la lên.

“Không được rồi!”, Julie nói. “Cầu thang đang biến mất kìa!”, nhỏ chỉ tay. Những bậc thang đang tan dần vào làn sương, biến mất vào bầu trời hồng.

“Thôi rồi!”, Neal la lên. “Mình biết ngay mà!”

Vèo! Mũi tên lửa thứ ba được bắn ra.

“Theo mình xuống dưới kia!”, Eric la to. “Tụi mình có thể trốn sau mấy cái cây!” Nó chạy bổ xuống, hai bậc thang một.

Nhưng những bậc thang đang tan biến dưới chân nó.

“Không!”, nó la lên, té lộn nhào vào khoảng không.

“Aaaaaaa!”, Julie kêu to.

Neal hét lên: “Hãy chụp...”

Eric không kịp nghe hết câu. Nó rơi như một cục đá, xuyên qua những tán cây. Những cành cây gãy rãng rắc xung quanh nó.

“Ui da!”, Eric rên rỉ khi nó chạm đất. Nó nằm đó, mặt ngửa lên trời. Trong tích tắc, nó chẳng nhớ nổi mình đang ở đâu.

Rồi thì nó thấy những con thần lằn khổng lồ lượn xuống thấp hơn.

Keéc! Keéc! Chúng sà xuống gần nó.

“Trời ơi!”, Eric cố bò đến một bụi cây.

“Ui! Cái mắt cá của tui!”, nó rên rỉ vì đau, chắc tại cú ngã vừa rồi. Nó lết đi không nổi.

Những con thằn lằn chao xuống gần những ngọn cây. Khi chúng sà thấp xuống, Eric có thể thấy tận mắt những người cười. Da của họ sáng bóng như bút sáp màu đỏ!

“Ôi trời, chắc là mình đang mơ quá!”, nó thì thào. “Một giấc mơ kinh khủng”.

“Đúng là kinh khủng!”, một giọng nói cất lên. “Nhưng chẳng phải là mơ đâu”.

Eric ngoái đầu lại: “Ai nói vậy?”

“Suyt!”, một bụi cây trước mặt nó bắt ngờ nhúc nhích, rồi nhảy đến gần nó.

Một cô bé! Nhỏ mặc một chiếc đầm dài màu xanh dương. Lưng nhỏ thắt sợi dây nịt màu nâu.

Keéc! Keéc! Những con thằn lằn lại sà xuống.

Cô bé nhặt một hòn đá, ném thật mạnh. Viên đá đập vỡ to vào một gốc cây ngoài xa.

“Kia kia!”, một tên cười thần lẩn reo lên, chỉ về phía cái cây. Bọn thần lẩn bay đi.

“Hè, tuyệt chiêu!” Eric nhìn vào đôi mắt xanh lá của cô bé. Da cô bé xám như mây trời. “Ừa... mà bạn là ai?”

“Keaah”, nhỏ đáp: “Bạn chắc là từ Thế Giới Bên Trên. Sao bạn xuống đây được?”

Eric chớp mắt khi nó nghĩ cách giải thích sao cho cô bé hiểu: “Mình... à... giống như là... rơi xuống”.

“Bạn đã rơi nhằm nơi tệ nhất ở Droon. Đại Vương Sparr ở rất gần đây. Những tên Ninn đỏ của hắn ở khắp nơi, bọn chúng dùng những con Groggle bay để lùng kiếm mình”.

“Đại Vương Sparr?”, Eric lặp lại. “Ninn? Groggle?”

“Bạn bị đau phải không?”, cô bé lấy ngón tay ấn vào mắt cá chân Eric.

“Ui da!”, Eric nhăn mặt.

“Chắc bị bong gân rồi đó”. Nói đoạn, cô bé lấy một chiếc túi da nhỏ cột ở thắt lưng

ra. Cô bé rắc một ít bột lấp lánh lên mắt cá chân Eric. “Bạn thấy đỡ hơn chưa?”

Chân Eric ngứa ran. Nó thử cử động.

“Hết đau rồi. Bạn làm sao hay vậy?”

“Bạn đừng quan tâm”, cô bé nói, rồi bắt đầu viết nguệch ngoạc lên một mảnh giấy. “Bạn phải giúp mình. Hãy tìm Galen và nhờ ông ta chuyển bức thư này cho phụ vương mình, Vua Zello”.

“Vua?”, Eric lập lại. “Bạn là công chúa hả?”

“Bọn chúng kia! Bắt lấy!”, một giọng nói to phát ra từ trên cao.

Phạch! Phạch! Những con thần lằn bắt ngờ đâm bổ xuống Keeah và Eric. Chúng hạ cánh xuống đất và những tên màu đỏ nhảy xuống.

“Bọn Ninn thấy tội mình rồi!”, Keeah la lớn.

Cô bé nhét vội mảnh giấy nhăn nheo vào tay Eric: “Đại Vương Sparr là một phù thủy cực kỳ xấu xa. Hắn phải chiếm Droon

Cô bé lấy một chiếc túi da nhỏ cột ở thắt lưng ra.
Cô bé rắc một ít bột lấp lánh lên mắt cá chân của Eric

cho bằng được. Thôi, nhanh nào. Bạn hãy tìm Galen ở tháp của ông ta”.

“Tháp?”, Eric hỏi lại. “Mình chẳng thấy cái tháp nào hết. Với lại, mình phải tìm ra những người bạn của mình và trở về nhà!”

Cô bé nhìn vào mắt nó: “Nếu bạn từ Thế Giới Bên Trên, bạn sẽ cần giúp đỡ để trở về nhà. Nếu bạn làm chuyện này giúp mình, mình hứa sẽ giúp bạn. Bây giờ, mình sẽ đánh lạc hướng bọn chúng để bạn đi. Nhanh nha!”

Chẳng nói thêm gì nữa, Keeah lui đi rất nhanh, y như một con mèo. Lá cây xào xạc trên đầu nhỏ.

Eric ngược lên, một con chim lạ màu trắng lượn trên những tàn cây.

Con chim có vẻ như đang bay theo cô bé.

“Kìa!”, một tên Ninn la lên. “Công chúa kìa!”

Những sinh vật màu đỏ gạt gãy mấy nhánh cây, xé lá mà rượt theo Keeah. Nhưng cô bé chạy nhanh hơn chúng.

“Mình chẳng tin tất cả những chuyện này!”, Eric nói. Nó bò lên một gò đất rồi trượt xuống một lối mòn theo sau công chúa. Có một cây cầu đá trước mặt. Nếu như nó đến đó trước bọn Ninn, nó có thể giúp Keeah thoát.

Nó phải ráng.

Eric đua về phía cây cầu.

“Bắt lấy!”, một giọng nói cất lên.

Một bàn tay, không biết từ đâu, chụp lấy Eric.

Kéo nó xuống đất!

BỐN

Trên cầu

“**A**aahhh!”, Eric lăn tròn vài ba vòng trước khi dừng lại ngay chỗ gầm cầu. Nó ngược mắt lên.

Nó không tin vào mắt mình.

“Neal! Julie! Mình tưởng mình lạc mấy bồ luôn rồi chứ!”

Neal đưa tay lên miệng Eric, ra dấu im lặng.

“Suyt!”, Julie chỉ tay về phía thành cầu.

“Những tên màu đỏ xấu xí ở trên đó”.

Eric gật đầu. Neal nắm tay Eric kéo đi.

Eric bắt đầu kể thật nhỏ, thật nhanh những gì vừa xảy ra cho Neal và Julie nghe. Nó thì thầm: “Tụi mình đang ở một nơi gọi là Droon. Mình gặp một công chúa tên là Keeah. Bạn ấy nhờ mình chuyển một bức thư cho cha bạn ấy, Vua Zello”.

Neal lướt nhìn qua tờ giấy trong tay Eric, rồi nhìn bạn mình với một ánh mắt rất lạ: “Ừa. Rồi sao nữa?”

Eric tiếp tục kể: “Những tên màu đỏ được gọi là Ninn. Để xem bọn chúng sẽ làm gì. Đỡ mình lên nào!”

Neal lau bầu nhưng cũng đưa tay ra làm điểm tựa để Eric nhô lên. Ngay sau đó, đến lượt Julie. Cả hai lén nhìn lên thành cầu.

“Ui trời!”, Julie thì thào.

Trên cầu có khoảng hơn chục tên Ninn.

Nhìn gần, mặt chúng phồng to phúng phính, những cặp mắt nằm sát nhau với mí mắt nhắm nheo. Cằm của chúng nhọn và

tai cũng vậy. Tay chúng có đến sáu ngón và có vuốt nhọn.

“Đại Vương Sparr sẽ giận lắm!”, một tên Ninn cầu nhàu.

“Con nhỏ nhanh thiệt! Còn con groogle của tao thì chậm rì!”, một tên khác ngắt lời. Gã nhìn con thần lẩn của mình.

Uuuỳnh! Uuuỳnh! Một âm thanh như tiếng kèn, đánh động cả khu rừng. Mặt đất rung chuyển.

“Có phải tiếng xe hơi không?”, Neal thì thào ở dưới.

“Ừ... đại loại như thế”, Julie trả lời.

Nhưng đó không phải là bất kỳ chiếc xe hơi nào mà bọn chúng từng được thấy. Nó dài thòng, màu vàng và có ống khói trên nóc.

Nó thẳng rít bánh trên đường với tám cái bánh tròn ủng.

Nó ngừng lại trước mặt bọn Ninn, một người cao lớn bước ra. Người đó không

giống bọn kia, Eric nghĩ. Người này không phải là một tên Ninn.

Da ông ta không đỏ, cũng chẳng tái như Keeah.

Ông ta quả là rất giống... con người. Chỉ khác là đằng sau hai tai của ông ta chìa ra hai cái vây màu tía.

“Con bé đâu?”, ông ta gằn giọng. Chiếc áo choàng đen của ông ta lê nặng nề trên đất.

Những tên Ninns run rẩy. Một tên nhìn lên, thưa: “Có mấy đứa nữa đã giúp nó thoát, thưa Đại Vương Sparr”.

Mắt Đại Vương Sparr ánh lên giận dữ. Đột nhiên, hai cái vây đằng sau tai của hắn tối sầm lại.

“Bồ có thấy không?”, Julie thì thầm.

“Hắn ta chắc là phù thủy. Công chúa Keeah nói với mình hắn ta là một tên phù thủy ác”, Eric đáp lại.

“Tụi nó có mấy đứa?”, Sparr hỏi.

Mắt Đại Vương Sparr ánh lên giận dữ.
Đột nhiên, hai cái vây đằng sau tai của hắn tối sầm lại.

Một tên Ninn khác giờ những móng vuốt của mình lên, gập ba trong số sáu ngón tay lại: “Dạ thưa Ngài, có ba tên”.

“Cào nát khu rừng này cho ta! Đốt luôn nếu tụi bay thấy cần, miễn là tìm cho ra con nhỏ! Cả tụi bạn của nó nữa!” Đại Vương Sparr quay người phóng lên chiếc xe màu vàng của hắn.

Uuuỳnh! Uuuỳnh! Tiếng kèn rú to. Động cơ gầm vang. Chiếc xe âm ỉ lao xuống đường, để lại sau một cuộn khói mịt mù màu xanh dương.

Phạch! Phạch! Tiếng vỗ cánh của những con Groggle vang động cả khu rừng. Một lát sau, chỉ còn Eric và lũ bạn ở cây cầu.

“Đại Vương Sparr quả là một hung thần”, Julie nói. “Còn mấy cái vây sau tai thì trông thiệt quái”.

“Mình thấy ở đây cái gì cũng quái hết. Làm sao tụi mình ra khỏi đây bây giờ?”, Neal hỏi.

Eric cau mày: “Keeah nói là phải tìm ra một người tên là Galen, ông ta ở trên một cái tháp. Nếu tụi mình làm được, bạn ấy sẽ giúp tụi mình trở về. Rồi ông Galen đó sẽ chuyển bức thư này cho cha bạn ấy”.

Eric giở cuộn giấy nhăn nheo Keeah đã giao cho nó. Thư được viết bằng mực xanh, viết rằng:

Zan Mêđ Gnoch Mât 9b Es frodnefroz

Eric gãi đầu: “Mấy chữ này không có nghĩa gì hết!”

Julie cười: “Không phải chuyện đùa đâu! Mấy bồ xem, nào là thần lẩn bay, những chiếc xe phà hơi, một gã có vây trên đầu...”

“Và tất cả xảy ra dưới gầm cầu thang nhà bồ”, Neal thêm vào.

Eric không trả lời. Nó nhìn vào khu rừng, chỗ lần cuối cùng nó nhìn thấy Keeah. Nó

mong cô bé được bình an. Nhưng có một cái gì đó bảo với nó điều ngược lại.

“Mình nghĩ bạn ấy đang gặp nguy hiểm”, nó nói khẽ.

“Tụi mình cũng vậy”, Julie thêm vào.

“Tụi mình đi tìm ông Galen gì đó đi. Mình tìm được ông ta sớm, thì được về nhà sớm. Ở đây có một lối nhỏ. Đi nào!”, Neal nói.

Neal bắt đầu chạy theo con đường mòn dẫn vào một khoảng rừng thưa.

Rồi mũi nó va vào một cái gì đó vô hình.

NĂM

Tháp tàng hình

“Uiiii daa!”, Neal giơ tay ôm lấy mặt và kêu lên. Rồi nó nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mắt: “Coi nè. Mình vừa đụng vào... không khí?”

Eric đứng cạnh Neal và giơ tay ra: “Không phải không khí đâu, có gì đây nè. Giống như là có cái gì đó cứng ở đây nè”.

“Cứng hả?”, Neal hỏi lại. “Nó ra sao?”

“Ở đây cũng vậy”, Julie nói khi nhỏ bước về một phía khác của khoảng rừng thưa.

Eric đi một vòng: “Nó tròn. Giống như là một... quoa!”

Khi cả ba đứng gần nhau chỗ đó, một toà tháp khổng lồ lung linh hiện ra. Đó là một toà tháp bằng gỗ. Thật ra đó là một cái cây. Nhưng khi bọn chúng sờ vào thì vỏ cây cứng như đá.

“Ủm”, Julie mím môi nói. “Đây là một cái cây hoá thạch. Nó hoá đá vì nó quá già. Tụi mình đã được học về những cây hóa thạch hồi ở trại hè”.

“Mình không nhớ gì hết”, Neal nói.

“Bồ lo ăn suốt mà”, Julie giễu.

“Tại đi bộ nhiều quá làm mình mau đói chứ bộ”, Neal đáp.

“Mấy bồ nè. Mấy bồ làm ơn...”, Eric cắt ngang.

“Ai mà dám lại tháp của Galen Râu Dài hả?!”, một giọng nói từ trên cao cất lên.

Cả bọn nhìn lên, kinh ngạc.

Một con nhện khổng lồ với tám tay chân dài đang bò chậm chậm xuống dọc theo thân cây. Chỉ có điều đó chẳng phải là một con nhện bình thường. Nó có một gương mặt tròn, bự, mắt thì to còn mũi thì hếch.

Và có mái tóc màu cam sáng rực.

Neal thúc cùi chỏ Julie và nói khế: “Mình bảo đảm là mình chưa nghe nói về con gì như *con này* hồi đi trại”.

“Mấy người không phải là bọn Ninn!”, sinh vật lạ cất giọng the thé.

“Ừa, phải. Chính xác!”, Julie đáp.

“Thật ra thì chúng tôi đang bị bọn Ninn đuổi theo. Và chúng tôi có một thông điệp của công chúa Keeah đây”, Eric nói.

“Của công chúa? Vậy mời tất cả mau vào đây!”, con nhện đáp.

Kéc! Một phần thân cây, cỡ một cánh cửa, mở ra.

Một con nhện khổng lồ với tám tay chân dài đang bò chậm chậm xuống dọc theo thân cây.

“Tôi là Max, nhện ú”, anh chàng nhện vừa nói vừa nhảy vào trong thân cây cao, trước cả bọn. “Chúng ta phải lên ngọn!”

Nhóm ba người bạn chui tọt vào thân cây. Chúng leo lên theo những lối quanh co dẫn đến một căn phòng hình tròn, rộng rãi.

Căn phòng bừa bãi không thể tưởng.

“Y như căn hầm của bồ đó Eric”, Neal nói.

Những cuốn sách da cũ chất đống khắp phòng. Hàng trăm lọ thủy tinh nhỏ xíu đầy màu sắc đóng bụi trên những kệ gỗ. Một tấm gương cổ, rất to nằm dựa vào một vách tường.

Một người đàn ông đứng ngay giữa cái mớ hỗn độn ấy.

Ông ta cao, ốm và rất già. Ông mặc chiếc áo choàng dài màu xanh dương và đội chiếc mũ chóp nhọn cao lêu nghêu. Bộ râu trắng của ông dài đến tận thắt lưng.

“Chú ý!”, Max la lớn. “Xin giới thiệu! Đây là ngài Galen Râu Dài, phù thủy đầu tiên ở Droon! Ông đã trên năm trăm tuổi!”

Người đàn ông húng hắng ho và nói: “Đúng vậy, à, chào mừng đến với tháp của ta!”. Rồi ông vuốt râu: “Nhân tiện, trên đường lên đây, có ai thấy Leep không? Leep là pilka của ta”.

“Ừa, thưa ông, pilka là gì ạ?”, Julie hỏi.

Galen đằng hắng: “À, đó là... nó có... nó đi giống như...” Ông lượn hai cánh tay của mình, ráng tả cái vật bị thất lạc. “O, mà cũng không sao, Leep sẽ quay trở lên mau thôi. Bây giờ hãy kể cho ta biết ngọn gió nào đã đưa ba người từ Thế Giới Bên Trên đến tháp của ta?”

Eric kể lại cho Galen nghe tất cả những gì đã xảy ra trong khu rừng.

“Đây là lá thư của Keeah”, Eric trình tờ giấy cho Galen. “Tụi cháu chẳng hiểu gì hết”.

Vị phù thủy nhăn mặt: “Ta cũng vậy. Hừm...”

“Cháu đang nghĩ..”, Julie nhìn lại bức thư một lần nữa và nói. “Có lẽ đây là mật

mã. Phòng khi tụi Ninn có bắt được chúng cháu, chúng cũng sẽ chẳng hiểu”.

Galen phá lên cười: “Công chúa Keeah biết bọn Ninn này tầm thường cỡ nào mà. Ốc tụi nó chỉ bằng hạt đậu. Các cháu có thể xem chúng như một bọn ngược ngạo”.

Neal liền ngắt lời: “Ngược ngạo? Đúng rồi! Cháu đoán là bức thư của Keeah được viết ngược. Chị cháu đã từng chơi trò này với cháu nhiều lần, nhưng chị ấy chẳng lừa được cháu!”

Neal viết lại bức thông điệp, rồi lật ngược mặt giấy lại.

“Vậy thì... ‘*Yan Mêđ Gnôc Nât Ib Ēs Frodnefroz*’ sẽ là ‘Zorfendorf Sẽ Bị Tấn Công Đêm Nay’. Như vậy có nghĩa rồi chứ?”

Mắt Galen bất ngờ sáng lên: “Lâu đài Zorfendorf! Vậy là Đại Vương Sparr sẽ tấn công lâu đài đêm nay. Ta phải báo cho Vua Zello biết liền mới được!”

Vị phù thủy chẳng nói thêm gì nữa, một làn khói xanh bay lên xung quanh ông,

những tia lửa nhỏ lóe sáng. Rồi ông lầm bầm những âm thanh lạ.

“Kolo... bembo..... zoot!”

Tức thì sau đó... *xeèeo!* Ông ta chẳng còn ở đó.

“Quooa!”, Eric kinh ngạc quá đổi. *“Ông ta đâu...”*

Nhưng... *xeèeo!*... Galen đã trở lại. *“Ta vừa đến Thành Jaffa”*, ông nói tiếp. *“Vua Zello đã gửi quân đến để bảo vệ lâu đài Zorfendorf”*.

“Hoàn thành nhiệm vụ!”, Max kêu lên thích thú. *“Vậy là tên Sparr đã bị chặn lại... trong tích tắc”*.

Galen quay sang bọn trẻ. Ông nghiêm nghị nói: *“Các cháu đã đến một thế giới đầy rắc rối, những người bạn trẻ của ta ạ. Hãy cho ta biết, sao các cháu đến được đây?”*

Julie kể cho ông nghe làm sao mà nhỏ tìm ra những bậc thang trong căn phòng nhỏ ở tầng hầm nhà Eric.

Galen thở dài: “À, đó là cầu thang phép. Ta cũng chẳng biết bao giờ nó sẽ lại xuất hiện”.

Eric chớp mắt: “Vậy là ông biết về những bậc thang?”

Vị phù thủy bước chậm rãi về quả cầu Droon nằm cạnh tường. Một nửa quả cầu màu tối, nửa kia thì sáng. Ông ngắm nó một hồi lâu.

Cuối cùng, ông nói: “Cách nay cũng lâu lắm rồi, Đại Vương Sparr đã tạo nên Ba Nguồn Năng Lực. Mục tiêu của hắn là tạo nên một sức mạnh vô song. Vì sợ hắn sẽ dùng chúng để thống trị cả thế giới của các cháu, ta đã lấy trộm chiếc cầu thang nối kết hai thế giới”.

“Cháu không ngờ là chúng ta đã từng ở chung một thế giới!”, Neal đáp.

Galen nói tiếp: “Sự thật là vậy. Tại bây giờ ta già rồi, những câu thần chú ngày xưa của ta cũng yếu theo. Đó là lý do tại sao cầu thang lại hiện ra”.

“Nó tan biến khi tụi cháu bước xuống”, Julie nói.

Max kêu lên phấn khích: “Keeah có thể giúp các bạn tìm nó. Cô có năng lực!”

Eric nhớ lại việc công chúa đã chữa cái mắt cá chân bị trặc của nó: “Vậy Keeah cũng là phù thủy hả ông?”

Galen chưa kịp trả lời thì trong phòng xuất hiện một âm thanh lạ.

Reeet! Reeet!

Mọi người quay lại tấm gương cũ. Bề mặt tấm gương gợn sóng với một luồng sáng lạ tỏa ra từ bên trong, sáng rực.

“Một màn hình ti-vi cỡ lớn! Cái này xem được mấy kênh hở ông?”, Neal đùa.

“Ta dùng nó để coi chừng Droon”, Galen trả lời. Ông phất tay, một khung cảnh lò mò hiện ra trên bề mặt tấm gương. “Tấm gương này cũng già như ta. Nhưng có nó, ta có thể biết chuyện gì đang xảy ra”. Mắt vị phù thủy già chợt mở to đầy kinh sợ. “Trời ơi!”

“Chuyện gì vậy ông?”, Julie hỏi.

Galen chỉ tay vào cảnh đang hiện ra trên gương. Đó là một lâu đài khổng lồ màu đen.

“Đó là Plud!”, ông thở hển hển.

“Đó là pháo đài của tên Sparr!”, Max kêu riu rít.

Tấm gương thu lại gần cảnh pháo đài.

Bên trong sân có hai tên Ninn đỏ. Giữa bọn chúng là một cô gái, đang vùng vẫy thoát ra.

“Đó là Keeah! Vậy là bọn Ninn đã bắt được bạn ấy trong rừng”, Eric thốt lên.

Và bây giờ công chúa đã trở thành tù binh của Đại Vương Sparr!

Chưa về nhà được

“Cấm Thành Plud. Bọn Ninn đã đem công chúa Keeah về Plud”, Max nói.

Eric nhìn vào trong gương: “Bạn ấy có vẻ rất hoảng sợ. Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta phải đến với công chúa! Plud là một nơi rất nguy hiểm. Đó là nơi lần cuối cùng mẫu hậu của Keeah, hoàng hậu Relna, đã chiến đấu chống lại Sparr”, Galen vừa nói vừa đỡ một thanh kiếm dài xuống khỏi vách tường.

Neal rùng mình: “Ý ông là, bà ấy đã chết?”

“Chẳng ai thấy bà ấy nữa. Nhưng như vậy cũng chưa phải là chuyện xấu nhất. Vấn đề bây giờ là Sparr nghĩ Keeah giữ viên ngọc Mắt Đỏ Bình Minh. Nó là một trong ba Nguồn Năng Lực mà ta đã nói. Nó là viên đá kiểm soát những sức mạnh thiên nhiên”, Galen vừa nói vừa gắn thanh kiếm vào dây lưng.

“Nhưng Keeah có giữ viên ngọc không ông?”, Julie hỏi.

Galen chụp lấy một chiếc mũ sắt trên kệ. “Ta không biết. Keeah cũng chẳng biết luôn. Để ngăn không cho tên Sparr sử dụng Những Nguồn Năng Lực làm những điều xấu, ta đã quẳng chúng vào gió và hoá phép để thay đổi hình dạng của chúng. Chẳng ai biết bây giờ chúng như thế nào”.

“Nhưng Sparr sẽ chẳng ngừng nghỉ cho đến khi tìm ra. Tôi lo cho Keeah quá.

Eric nhìn vào trong gương: “Bạn ấy có vẻ rất hoảng sợ.
Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Nhanh thôi!", Max kêu lên riu rít rồi chạy hồi hả đến lối đi xuống mặt đất.

Reeeet! Reeeet!

"Khoan đã", Julie vừa nói vừa quay lại.
"Coi tấm gương kia".

Tấm gương mờ hiện ra cảnh một thành phố với những ngọn tháp sáng như đèn dưới ánh mặt trời, trong khi Plud thì tối tăm. Từ xa, một đám mây đen hợp thành bởi những con groggle bất ngờ xuất hiện.

"Tên Sparr đã lừa chúng ta!", Galen gầm lên. "Những tên Ninn của hắn đang tấn công Thành Jaffa! Ôi, cầu trời cho công chúa có thể cầm cự tên Sparr cho đến khi ta đến. Ta phải đến Jaffa ngay thôi".

"Khoan đã ông", Eric nói. Nó quay sang hai người bạn của mình: "Keeah đã cứu mình trong rừng. Và bạn ấy sẽ đưa chúng ta về nhà. Bây giờ bạn ấy đang gặp nguy hiểm. Ý mình là, tội mình *phải* giúp bạn ấy!

“Làm sao tụi cháu có thể đến Plud hả ông?”, Julie hỏi Galen.

“Oái!”, Neal bất thành linh la lên. Nó nhảy giật lùi, ngã nhào vào chồng sách và té bịch xuống sàn. “Có cái gì đó vừa liếm mình!”

“Leap hả?”, Max reo lên. Anh chàng nhảy lên và treo mình trong không trung: “Pilka đây mà! Tôi đang ngồi trên lưng nó!”

Galen quàng tay kéo lớp không khí bên dưới Max. Khi ông làm như vậy, một tấm vải lụa như hiện ra từ trong lòng bàn tay của ông. Một sinh vật hiện nguyên hình trong căn phòng.

Nó là một con vật to cỡ một con ngựa, nhưng có lông rất dài màu trắng và có sáu chân. Mặt nó rất hiền.

Trông nó giống như một con lạc đà bờm xồm.

“Mấy con pilka này rất hiền. Và rất nhanh! Leap có vẻ thích bạn rồi đó Neal”, Max nói.

Hiii! Con vật hí lên ầm ĩ. Nó đi lạch bạch đến cửa rồi quay đầu lại, ý như ra dấu bọn trẻ đi theo.

Eric nhìn các bạn mình.

“Tụi mình không còn nhiều thời gian”, Julie nói.

Neal gật đầu: “Vội lại, tụi mình là một đội mà, phải không?”

Eric thấy tim nó bắt đầu đập thành thịch: “Tụi mình sẽ đến Plud!”

Cấm Thành

“**C**ác cháu hãy đem Leep theo”, Galen nói với Eric và nhóm bạn khi tất cả đứng dưới ngọn tháp. “Và cầm lấy chiếc áo tàng hình này. Nó sẽ được việc đấy”.

“Cho tôi theo với!”, Max lú lo. “Sẽ có lúc các bạn cần đến tôi. Với lại, tôi biết đường đến Plud”.

Galen mỉm cười: “Chúc may mắn, những người bạn nhỏ của ta, và hãy nhớ kỹ những

điều ta sắp nói đây. Droon là một bí mật đối với thế giới của các cháu. Khi trở về nhà, các cháu đừng nói với ai về bọn ta. Và, đừng đem theo bất cứ thứ gì ra khỏi Droon cũng như không được để sót lại bất cứ thứ gì từ Thế Giới Bên Trên”.

“Tại sao vậy ông?”, Eric hỏi.

“Bởi vì cứ một vật các cháu để lại đây, sẽ có một vật xuất hiện ở thế giới của các cháu”, vị phù thủy trả lời.

“Và như vậy thì sẽ chẳng hay ho chút nào!”, Max nói thêm.

Neal chớp mắt: “Ý bạn là ví dụ như... một tên Ninn?”

“Hoặc có thể còn tệ hơn nữa. Thôi, ta đến Thành Jaffa, các cháu đến Plud. Cần thận nhé!”, Galen nói.

Rồi, không một lời nào nữa... *xèèè!*... Galen Râu Dài, vị phù thủy đầu tiên ở Droon, biến mất.

Cái tháp cũng biến mất theo ông.

Hiiii! Con pilka lông lá hí vang.

“Nào, còn đợi gì nữa?”, Eric nói.

Với ba đứa nhỏ trên lưng, Max thì ngồi trên đầu, cô nàng Leep phi nước đại ra khỏi khu rừng. Nó băng qua những đồng cỏ mênh mông, bầu trời hồng cuối chiều trên cao sẫm xuống. Trời lạnh hơn khi ánh sáng tắt dần.

Một vật bay xẹt qua bầu trời, trên đầu bọn trẻ.

“Lũ groogle?”, Julie hỏi.

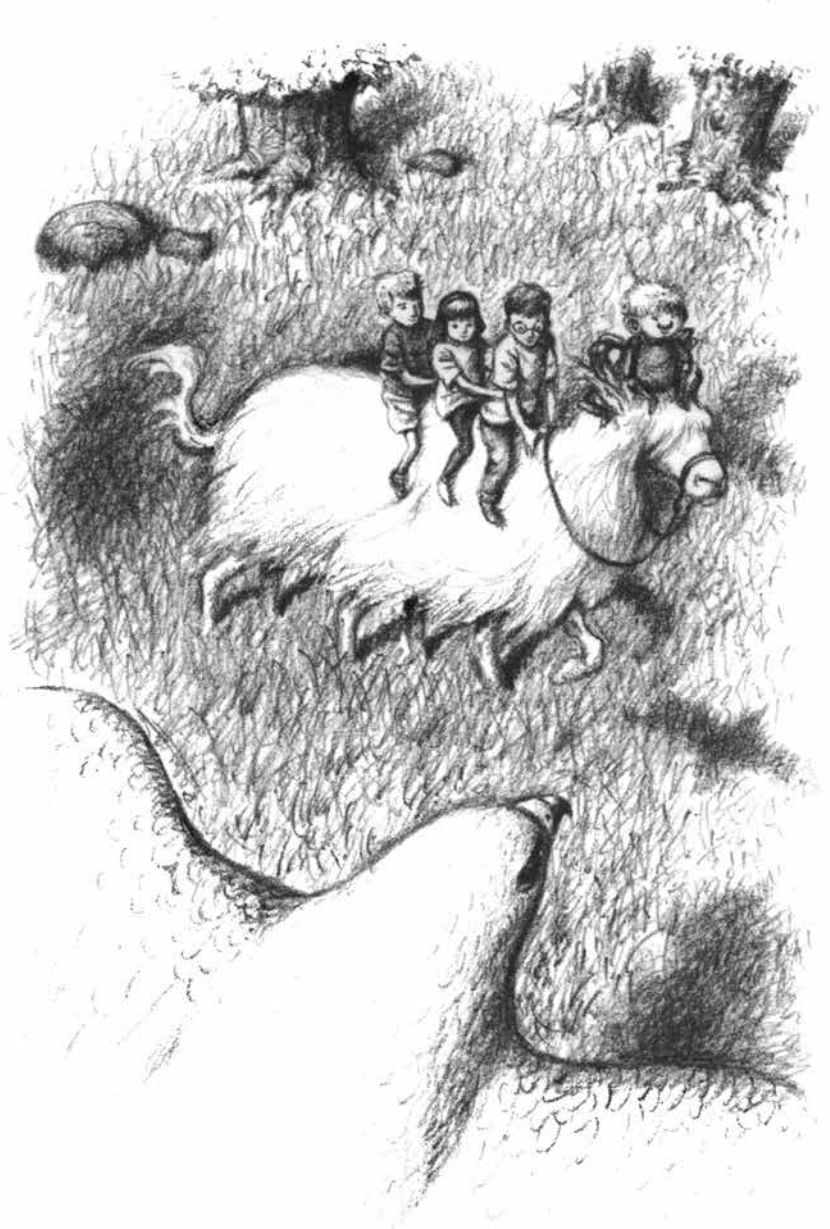
Neal nhìn lên: “Không phải, một con chim ưng. Màu trắng. Hình như mình đã thấy nó rồi. Mình nhớ là đã thấy chim ưng, hồi năm ngoái lúc tụi mình đi chơi sở thú”.

Eric nhìn con chim xoải cánh bay xa: “Đây là con chim tụi mình gặp trong rừng khi lần đầu tiên tụi mình thấy Sparr”.

Hiiiiii! Leep đột ngột hí rồi bước chậm hẳn.

“Im lặng nào, ôm chặt nha”, Max khẽ nói.

Với ba đứa nhỏ trên lưng, Max thì ngồi trên đầu,
cô nàng Leep phi nước đại ra khỏi khu rừng

Anh chàng ghì dây cương, con pilka đi chậm rãi lên một ngọn đồi nhỏ với đỉnh lởm chởm đá.

Một bức tường thành cao và đen lò mò hiện ra trước mặt. Mây phủ kín bầu trời. Mùi khói quanh quất trong không khí.

Neal nói: “Để mình đoán thử nha. Đây là Plud”.

Ba đứa trẻ trượt xuống đất, chỗ một lùm cây. Max xuống sau với tấm áo của Leep: “Đừng quên cái này. Sẽ có lúc cần đến tàng hình”.

“Bạn có chìa khóa thần không? Mấy bức tường cao quá chừng. Làm sao qua được bây giờ?”, Julie hỏi.

Uuuynh! Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

“Chiếc xe hơi? Đúng rồi, chiếc xe của Sparr! Cửa sẽ mở để hấn vào. Tụi mình sẽ vào theo hấn!”, Eric thì thào.

Bruuèem! Chiếc xe của Sparr gầm lên trên đường.

Híiiii! Con pilka lồng lên hoảng hốt trước thứ âm thanh dữ dội kia.

“Leep, coi nào!”, Max la lên. Nhưng con vật vùng chạy khỏi người nhện. Anh chàng đua theo nó lên ngọn đồi: “Leep! Leep!”

“Quay lại đây Max ơi, tội mình cần bạn!”, Julie nói.

Chiếc xe chạy qua, cửa Thành Plud mở toang.

“Tội mình sắp mất cơ hội. Nhanh nào!”, Eric huýt sáo. Nó kéo tay Neal và Julie.

Cả ba chạy vọt theo sau chiếc xe màu vàng. Rồi bọn chúng nhảy thụp xuống một bậc thềm thấp vừa kịp... *Uỳnh!*... Cánh cửa khổng lồ màu đen đóng kín lại.

Xe hơi của Sparr thắng rít bánh trong sân. Một toán Ninn túa ra đón chủ nhân.

“Công chúa đang ở trong tháp chính”, một con nói.

Đại Vương Sparr chẳng nói một lời, bước thình thịch vào pháo đài. Những tên Ninn hộ tống hấn ta.

“Rồi. Đi thôi. Nhẹ chân nha”, Eric thì thầm.

Bọn chúng rón rén lại gần pháo đài. Những dãy hành lang tối om, chật hẹp như những con đường bên ngoài. Tiếng bước chân của bọn Ninn vang dội trên sàn đá.

Julie ngừng lại: “Đợi một chút. Kế hoạch sao bây giờ?”

Eric nhìn vào bóng tối: “Phía trước có những bậc thang. Nếu tụi mình lên được vào tháp chính, tụi mình có thể gặp Keeah trước Sparr”.

Neal gật đầu: “Rồi trở ra thiệt ọ, phải không?”

“Chính xác”, Eric đáp.

“Nghe được đó. Bỏ dẫn đường đi!”, Julie nói.

Bọn chúng đi rón rén trên đầu ngón chân. Đi được khoảng trăm bước bọn chúng đã lên tới đỉnh ngọn tháp chính. Cuối một hành lang cụt là một cánh cửa. Có hai tên Ninn bận áo giáp đen đứng canh bên ngoài.

“Tụi mình có cần phải... đánh bọn chúng không?”, Neal nói nhỏ không thành tiếng.

Eric lắc đầu: “Không. Bây giờ tụi mình dùng một chút phép màu nào”. Nói xong, nó trùm kín chiếc áo choàng của Galen lên người.

“Mình khoái chiếc áo rồi đó. Ê bờ, biến mất tiêu rồi!”, Julie nói.

“Mấy bờ nấp vô mấy chỗ tối đi”, Eric nói. Rồi, hoàn toàn vô hình, nó đi nhẹ nhàng theo hành lang.

Nó thụi một cái vào vai một tên gác cửa.

“Thôi nhe!”, tên Ninn la lên. Hắn lấy tay đập tên Ninn kia.

“Tao có làm gì đâu!”, tên Ninn thứ hai cãi lại. Hắn giáng một cú vào bạn mình bằng chiếc nón sắt đen bóng.

“Tao thấy mày đánh tao trước!”, tên Ninn thứ nhất nói.

“Mày đánh tao trước thì có!”, tên kia gầm lên, đập lên đầu đối thủ rồi rượt nó

bằng ngang qua bọn trẻ, chạy xuống dưới cầu thang.

Một giây sau, hành lang hoàn toàn vắng lặng.

“Tuyệt vời!”, Julie nói khi Eric cởi chiếc áo choàng cuộn vào thắt lưng.

“Mình sẽ canh chừng bên ngoài cho. Hai bồ vô cứu công chúa đi”, Neal nói.

Eric và Julie mở khoen, đẩy cửa vào. Chúng bước vào một căn phòng nhỏ và tối.

Công chúa Keeah đang ngồi trên sàn. Cô bé ngược nhìn và nháy mắt lên vì sung sướng: “Là người bạn ở khu rừng đây mà!”

Eric cười toe toét: “Tụi này đến cứu bạn!”

Keeah mỉm cười: “Mình biết là sẽ có người tới mà”. Rồi nụ cười cô bé vụt tắt. “Nhưng nếu tụi mình muốn ra khỏi đây, phải thật nhanh mới được!”

Cũng nhanh như lúc trốn chạy trong rừng, Keeah phóng vút ra khỏi phòng, ra

ngoài hành lang. Eric, Julie và Neal theo sát nhỏ.

“Sparr tưởng là mình giữ viên ngọc Mắt Đỏ Bình Minh. Hắn cần có nó để thu tóm toàn bộ xứ Droon!”, Keeah nói nhỏ.

“Và ta sẽ làm điều đó, thưa công chúa Keeah!”

Bốn đứa trẻ sống người giữa hành lang tối.

Đại Vương Sparr bước ra từ trong bóng đen.

TÁM

Những tù nhân

*T*hịch! Thịch! Bọn trẻ chạy đến một căn phòng trên ngọn một toà tháp khác. Khoảng chục chiến binh Ninn trong những bộ giáp đen sáng bóng bao vây bọn chúng.

Rầm! Cánh cửa sắt đóng sập lại.

Cả nhóm bây giờ trở thành tù binh.

Đại Vương Sparr bước tới bước lui một cách gấp gáp trước tấm màn dày màu xanh dương trên tường.

Hắn bắt đầu nói: “Thưa công chúa Keeah. Công chúa và các bạn của công chúa đã phá hỏng kế hoạch tấn công lâu đài Zorfendorf của ta. Galen cũng đã khám phá ra kế hoạch đột kích nho nhỏ vào Thành Jaffa của ta. Không sao! Có được *các vị* ở đây còn quý hơn nhiều. Ngoài ra, công chúa còn giữ một thứ của ta nữa”.

Công chúa quay mặt đi: “Để bọn ta đi, Sparr. Phụ vương ta đang trên đường đến đây đó”.

Sparr cười nhạo: “Phụ vương cũng như mẫu hậu của công chúa, họ sẽ chẳng bao giờ được gặp mi nữa”.

“Mẫu hậu ta mất rồi. Còn...”, Keeah nói.

Gã phù thủy cười bí hiểm: “Mẹ công chúa...”. Hắn ngừng lại. Mắt hắn sáng lên: “Cái túi da công chúa đang đeo...”

“Ý ngươi là sao?”, Keeah hỏi.

Sparr giật cái túi khỏi người Keeah.

“Mẫu hậu đã ban cho ta!”, cô gào lên, ráng lấy cái túi lại.

Nhưng Sparr giờ cao lên. Hai cái vây của hắn chuyển màu, đen như mực. Toàn thân hắn run lên: “Hỡi ngọc thần, nếu đây chính là ngươi, hãy hiện nguyên hình!”

Ngay tức thì, cái túi da thu nhỏ lại trong lòng bàn tay của Sparr. Nó teo lại như một quả trứng nhỏ.

Rồi trở nên bóng loáng.

Rồi chuyển sang màu đỏ.

Nó bắt đầu phát sáng.

“Không... không... không...!”, công chúa thở hắt lên.

Sparr gào lên: “Mắt Đỏ Bình Minh! Ngươi đã giữ nó bấy lâu! Bây giờ đến lượt ta. Quyền năng đầu tiên lại trở về tay ta”.

“Hãy trả lại cho bạn ấy, cái tên đầu cá tanh tươi kia!”, Eric la lên. Nó chạy lại Sparr, nhưng một trong những tên Ninn chụp lấy nó và đẩy mạnh nó về phía Julie

Sparr gào lên: “Mắt Đỏ Bình Minh!
Người đã giữ nó bấy lâu! Bây giờ đến lượt ta.
Quyền năng đầu tiên lại trở về tay ta”.

và Neal. Rồi tên phù thủy nói những lời làm máu bọn trẻ muốn đóng băng lại.

“Ta... biết... ba... đứa... bay...”

“Sao?”, Julie hỏi lại. “Làm sao ông...”

“Tụi bay từ Thế Giới Bên Trên. Tụi bay đã tìm thấy cái thang. Cái thang *của ta*”. Sparr chỉ tay về Eric: “Cái thang... ở nhà thằng này!”

Eric run bắn: “Sao ông biết?”

“Ta biết nhiều về bọn bay”, Sparr nói. Rồi hắn ta lùi lại và xé toạc tấm rèm xanh.

“Chao ôi”, Neal thì thào.

Đằng sau tấm rèm là một chiếc kệ cao. Trên kệ là một vật tròn có màu trắng xen đen.

“Quả bóng của tụi mình!”, Julie reo lên.

“Ta biết được nhiều điều từ vật này”, Sparr vừa nói vừa đi vòng quanh quả bóng. “Nhưng rồi ta sẽ biết nhiều hơn nữa... chừng nào ta giải quyết xong tụi bay”.

Vừa lúc đó, một giọng nói la lên nheo nhéo từ cửa sổ: “Nếu vậy thì người đã giải quyết xong rồi đó, Sparr!”

Mọi người quay lại và thấy một cái đầu bù nhùi màu cam chạy rất nhanh trên tường.

“Max!”, Julie reo mừng.

“Người độc nhất vô nhị!” Max nhảy xuống sàn rồi rất nhanh, bủa một lưới nhện bằng những sợi chỉ keo dính chặt chân của bọn Ninn lại. “Ha ha!”, anh chàng cười khoái chí.

“Liiính đaaaââuu!”, Đại Vương Sparr lấp bắp. “Nhốt bọn này vào ngục cho ta!”

Những tên lính đỏ của hắc lao tới bọn trẻ.

Nhưng đều bị vấp chân vào mạng nhện nhóp nháp của Max.

“Được lắm!”, Eric la to khi phóng về phía trái banh, tung nó lên cao.

“Neal! Cú sút kiệt xuất của bồ! Giống như lúc ở trong tầng hầm nhà mình đó!”

Neal hất đầu: “Nhào vô, anh em!” Nó phóng người lên, sút một cú nảy lửa vào quả bóng.

“Ặc!”, một tên Nin kêu lên. “Ôi, cái mũi của ta!”

“Đáng đời!”, Julie la lên. Cô bé đón bóng và sút thêm một cú nữa. Lần này, nó bay thẳng vào bụng một tên Ninn khác. Tên này té bật vào hai tên ở phía sau, khiến cả ba ngã gục xuống đất.

“Ghi điểm!”, Eric nói, lao về phía quả banh.

“Mình sẽ kiếm viên Mắt Đỏ Bình Minh!”, Keeah nói.

Nhưng Sparr ngăn lại, hất giò năm đấm lên.

Bùm! Một tia lửa toé ra từ tay hất. Hất ta loạng choạng lùi lại khi tia lửa bay sượt Keeah, đục một lỗ to trên vách, xuyên ra sảnh ngoài.

“Tụi mình sẽ lấy Mắt sau vậy!”, Eric la lên. “Mọi người, hãy ra khỏi đây nào!”. Eric, Neal và Keeah nhảy qua cái lỗ trên tường. Julie và Max chạy theo sau. Cả bọn chạy ra ngoài sảnh.

Nhưng bọn Ninn cũng chạy theo sát nút.

“Hướng này!”, Eric nói rồi nhào vào trong một cánh cửa hẹp. Nó tung bóng cho Julie và đóng chặt cánh cửa sau lưng lại.

“Ái chà”, Neal thốt lên và nhìn xung quanh một lượt.

Ánh sáng lò mờ từ một cửa sổ ở trên cao cho chúng thấy rằng cả bọn đang ở trong một căn phòng nhỏ.

Một căn phòng rất nhỏ.

“Chà, thôi rồi... Mình nghĩ tội mình đã tự nhốt mình trong một phòng giam!”, Julie nói.

CHÍN

Lướt nhẹ trên không

Bịch! Bịch! Bọn Ninn đập cửa liên hồi, nhưng bên trong, Eric và Neal dùng hết sức giữ chặt.

“Căn phòng này kín mít. Đây là một phòng chứa đồ”, Max nhận định khi bò lên cửa sổ.

“Xui thật, đây chẳng phải là một phòng chứa đồ ma thuật. Áo tàng hình thì chẳng che đủ hết chúng ta. Và chẳng có gì ở đây ngoài mấy tấm thảm cũ vô dụng”, Julie nói.

“Thảm ư?”, Keeah nói. “Trông có vẻ cũ, nhưng... có lẽ chúng sẽ có ích đây. Xem cái hiệu giùm mình”.

Ầm! Những tên Ninn đập cửa mạnh hơn.

Julie đọc to: “Ở đây ghi: *Thảm sản xuất bởi công ty Pasha. Vui lòng đừng gõ nhĩn này ra*”.

Mặt công chúa sáng lên. Nhỏ mừng rơn: “Tìm cái nào màu xanh lá cây có mấy cọng dây xoắn màu tím ở bốn góc đó”.

“Bây giờ đâu phải lúc lựa thảm!”, Eric nói.

“Không phải cái nào cũng được. Phải là cái có hiệu Pasha”.

Keeah nói trong lúc cùng với Julie kéo một tấm thảm to ra. Hai đứa trải tấm thảm ra sàn nhà.

Rắc! Cánh cửa sắp sửa bung ra.

Eric đã mõi rã rời: “Tụi này sắp buông tay rồi đó!”

Keeah ngồi lên tấm thảm rồi nói: “Mọi người, lên đây hết nào!”

Julie nhảy lên: “Bây giờ sao? Tội mình bay hả?”

Thình lình, tấm thảm nhắc mình khỏi mặt đất.

“Quooaaa!”, Julie ngạc nhiên. “Mình chỉ đoán vậy thôi mà!”

Keeah cười: “Tấm thảm chắc thích giọng của bạn. Không phải gặp ai thảm Pasha cũng chịu bay đâu”.

Julie nhún vai: “Mình chỉ nói... ‘bay’ thôi mà”.

Vèo! Tấm thảm lượn một vòng quanh căn phòng!

Đùng! Cánh cửa rung lên. Một cái bản lề bung ra.

Max gồng mình đẩy bung cánh cửa sổ ở trên ra bằng những cánh tay gầy guộc của mình. Khí lạnh ở bên ngoài ùa vào phòng.

“Max! Eric! Neal!”, Julie la lớn. “Lên thảm nè!”

Max gồng mình đẩy bung cánh cửa sổ ở trên ra bằng những cánh tay gầy guộc của mình. Khí lạnh ở bên ngoài ùa vào phòng.

“Không được, phải cứu con Leep. Với lại tôi không đi thăm được. Tôi bị say khi bay trên cao!”, Max trả lời.

Max vẫy ba cánh tay của mình, bò ra cửa sổ rồi buông người xuống đất.

Neal nhảy lên thăm, kẹp chặt quả bóng giữa hai chân.

“Chao ôi! Trên này sao mà chóng mặt quá!”. Neal nắm chặt lấy mép thăm và chìa một tay ra cho Eric: “Chụp tay mình nè, bồ!”

Kééc! Cánh cửa bật tung ra, một chục tên Ninn lao ngay vào, Đại Vương Sparr đi đầu.

Eric nhảy vọt lên thăm.

“Ta sẽ bắt được các ngươi!”, Sparr la với theo. Hắn dứ tay về phía bọn trẻ: “Mắt Đỏ Bình Minh, hãy cho ta sức mạnh!”

Reeeet! Sấm chớp cùng những tia lửa toé ra trong căn phòng, vừa lúc tấm thăm bay tọt ra khỏi cửa sổ.

Tắm tắm lướt đi trong không trung.
Nhưng Sparr lại giờ nắm đấm của hắn lên.

“Hắn tính nướng chín bọn mình đó!”,
Neal la lên.

Đột nhiên, con chim ưng trắng hiện ra
giữa những đám mây.

Nó phóng mình xuống, nhắm hướng
Sparr, với một tốc độ kinh hoàng.

“Nó tấn công hắn!”, Keeah reo lớn.

Phục! Ngọn lửa từ viên ngọc đỏ có vẻ
như nuốt chửng bàn tay của Sparr. Hắn
té ra sau, gương mặt nhấn nhúm vì sợ
hãi, những tia chớp nảy lửa bắn vô hại
vào không trung.

“Hụt rồi nha!”, Julie la to. Nhỏ điều
khiến tắm tắm bay cao dần giữa bầu trời.

“Ta sẽ bắn hạ bọn bay!”, Sparr la với
theo. Nhưng con chim ưng lại bổ nhào
xuống một lần nữa, đẩy lùi tên Sparr khỏi
cửa sổ.

Veèoo! Tầm thẳm bay bổng ra khỏi pháo đài.

“Yeeeeahhh!”, Eric kêu inh ỏi khi cả bọn bay vút vào bầu trời.

Nó vẫn còn la, khi cả bọn mất hút vào trong những đám mây.

Thế giới dưới gầm cầu thang

Vèèèoo! Vèèèoo!

Bầu trời hồng ôm trọn tấm thảm bay.

“Tuyệt vời! Tụi mình tự do rồi!”, Keeah la to. Nhỏ ngoái đầu nhìn lại Thành Plud cho đến khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ trên mặt đất. Rồi nhỏ quay qua Eric: “Cảm ơn bạn đã giúp đỡ, mặc dù các bạn không quen biết mình. Bây giờ để mình đưa các bạn về nhà”.

Eric dỗi mắt xuống mặt đất: “Cái thang thần biến mất rồi. Mình chẳng thấy nó ở đâu hết”.

“Có lần mình mơ thấy nó. Nó nằm ở những ngọn đồi tuyết vùng Tarabat. Thử đến đó coi! Julie, nhắm hướng Bắc nha!”, Keeah nói, mắt nhỏ nheo lại.

Julie kéo mạnh mép thảm, tấm thảm tăng dần độ cao.

Trong khi bay, tuyết bắt đầu rơi. Gió lạnh gào thét xung quanh chúng. Chỉ vài phút sau, bọn chúng ngoặt qua những hẻm núi nhỏ hẹp, vượt những đỉnh núi trắng xóa tuyết.

Bất ngờ, một cầu vồng bảy màu sáng lấp lánh xuất hiện trước mắt cả nhóm.

“Nó kìa!”, Neal reo lên. “Tụi mình tìm thấy rồi!”

Julie giật mạnh một mép thảm. Tấm thảm hạ xuống phía những ngọn đồi, nó giảm tốc độ rồi trôi lơ lửng ngay chân cầu thang.

Ba người bạn trẻ bước lên bậc thang cuối.

Eric quay sang Keeah: “Ông Galen nói đúng. Tụi mình đã vào một thế giới đầy rắc rối”.

Keeah gật đầu: “Nhưng cũng là một thế giới đầy hi vọng. Cảm ơn các bạn, giờ đây mình có thể tiếp tục chiến đấu với Đại Vương Sparr”.

Eric trả lại cô bé chiếc áo tàng hình của ông Galen: “Ông Galen có nói là tụi mình không được phép đem theo thứ gì”.

Keeah mỉm cười. Cô bé ôm quả bóng trong tay một lúc, rồi giao nó cho Eric: “Và cũng không được để lại bất cứ vật gì!”

Đoạn cô bé giật mạnh tấm thảm. Nó ngoan ngoãn rời những bậc thang.

“Tụi mình sẽ gặp lại bạn chứ?”, Eric nói với theo.

Gió lạnh bắt đầu lùa xung quanh Keeah: “Nếu phép màu hiệu nghiệm, chúng ta sẽ gặp lại!”

*Gió lạnh bắt đầu lùa xung quanh Keeah:
“Nếu phép màu hiệu nghiệm, chúng ta sẽ gặp lại!”*

Một lát sau, nhỏ đã bay vút trên những ngọn đồi.

Eric dõi nhìn màn tuyết trắng cho đến khi cô bé khuất hẳn. “Nếu phép màu hiệu nghiệm?”

“Nhanh lên, coi chừng tội mình mắc kẹt lại trong cơn bão tuyết này luôn đó”, Julie nói. Nhỏ đặt chân lên những bậc thang.

Ba người bạn chạy lên những bậc thang, trở về căn phòng nhỏ trong tầng hầm nhà Eric.

Eric quay lại để nhìn cái thế giới lạ lùng đang đắm chìm trong tuyết trắng lần cuối cùng.

“Tạm biệt Droon”, nó nói. Nó sờ lên vách tường gần nhất. *Tách!* Đèn bật lên.

Sàn nhà xi-măng tức thì hiện hình dưới chân. Thế giới dưới những bậc thang biến mất.

Như thể chưa từng tồn tại.

Ba đứa trẻ nhìn nhau thật lâu. Rồi cuối cùng Eric cũng mở cửa, bước ra tầng hầm. Tầng hầm vẫn còn lộn xộn, bừa bãi.

“Mình cũng không hiểu nổi, có vẻ như tất cả những chuyện này hoàn toàn vô lý, phải không mấy bõ?”, Eric nói khi thả quả bóng lên chiếc ghế bụi bặm.

“Ừ, mình cũng thấy vậy... Nhưng mình vẫn còn cảm giác lơ lửng trên tấm thảm”, Neal nói, tay ôm bụng.

Julie trầm ngâm: “Và tụi mình đã giúp Keeah. Đó là sự thật. Thật đến mức không thể tin được!”

Eric đẩy một cái thùng chặn lại trước cánh cửa: “Ông Galen đã dặn tụi mình giữ bí mật về Droon. Còn Keeah thì nói tụi mình sẽ có lúc trở lại Droon ‘nếu như phép màu hiệu nghiệm’. Mình nghĩ tụi mình sẽ đợi cho đến lúc đó”.

Julie xem đồng hồ: “Tụi mình đã đi suốt mấy tiếng rồi. Phải về nhà để ba mẹ yên tâm thôi”.

Chúng cùng nhau bước lên những bậc thang, trở về phòng bếp. Eric hít một hơi thật sâu, rồi mở cửa.

Mẹ nó đang đứng ở bàn bếp. Bà như bị “sốc” khi nhìn thấy nó: “Eric?”

“Mẹ, để con giải thích. Tụi con...”

“Eric, con sẽ chẳng bao giờ làm được việc gì nên hồn nếu con cứ bỏ cuộc sớm như vậy”. Bà vừa nói vừa chỉ đồng hồ.

Mới có hai giờ mười phút.

“Tất cả chỉ *trong mười phút?*”, Neal thốt lên.

Julie há hốc miệng ra: “Như vậy có nghĩa là...”

Bà Hinkle đứng lên: “Con làm xong hết tầng hầm rồi hả?”. Bà bắt đầu đi về phía cánh cửa.

“Mẹ ơi, dạ chưa!”, Eric vừa nói vừa đứng chặn ngay cửa. “Dạ, thật ra thì tụi con cũng chưa làm đến đâu. Vẫn còn rất nhiều việc”.

Bà nhìn nó trừng trừng: “Sau tầng hầm còn gác. Rồi còn hành lang. Rồi nhà xe nữa...”

Rầm! Cánh cửa tầng hầm đóng sập lại khi Eric và nhóm bạn chạy xuống lại cầu thang tầng hầm.

Bọn chúng đứng sững giữa hầm và ngó trần trần.

Giữa căn phòng bừa bộn, quả bóng đang lững lờ trôi trong không khí. Trên mặt bóng có những chữ mảnh mai viết bằng mực xanh dương:

Đal Ờrt Nab Cạc Ợog Ếs Om Cầig Gmũh

“Một thông điệp của Keeah!”, Eric la lên.

Neal đọc dòng chữ: “Ồ đây ghi là ‘Những giấc mơ sẽ gọi các bạn trở lại.’”

Thình lình, những mảng màu đen trắng tự động dịch chuyển trên bề mặt quả bóng, dần dần tạo nên hình ảnh chấp vá của những quốc gia.

“Một quả địa cầu. Một quả Droon cầu!”, Julie nói.

Kỳ diệu thay, hình ảnh quả địa cầu xuất hiện trong giây lát, rồi quả bóng trở lại bình thường.

Nó nằm gọn trong tay Eric.

“Quoa!”, Eric thở dốc. “Mấy bồ nè, mặc dù mình không phải là phù thủy nhưng mình dám chắc vừa rồi là phép màu!”

“Mình cũng nghĩ vậy. Thế nào đêm nay tại mình cũng sẽ có những giấc mơ quái lạ!”, Neal nói.

Julie gật đầu: “Và tại mình sẽ tiếp tục mơ...”

“... cho đến khi trở lại Droon!”, Eric tiếp lời.

Rồi thì ba người bạn cùng cười phá lên.

“Trở lại Droon!”, chúng hò reo.

Hết tập 1

Bằng mọi giá, công chúa Keeah
phải lấy lại viên ngọc Mắt Đỏ Bình
Minh từ tay Đại Vương Sparr.

Liệu Julie, Eric và Neal còn có dịp trở
lại thế giới Droon đầy bí ẩn và dăm
mạo hiểm giúp công chúa Keeah,
cứu nguy cho Droon hay không?

Mời các bạn đón đọc tập 2:

**HÀNH TRÌNH
VÀO CUNG ĐIỆN NÚI LỬA**

ĐÔI NÉT VỀ TÁC GIẢ

Tony Abbott là tác giả của hơn hai mươi tập truyện vui dành cho thiếu nhi, trong đó có loạt truyện **Những Gã Ngụy Hiểm và Khu Vực Kỳ Quái**. Từ bé, ông đã chìm đắm trong những câu chuyện kích thích trí tưởng tượng, và, cũng như Eric, Julie và Neal, ông thường mơ sẽ tìm thấy một cánh cửa bí mật dẫn đến những thế giới khác. Giờ đây, mặc dù ông đã lớn tuổi – nhưng chưa già như ông Galen Râu Dài đâu – ông tin rằng ông đã tìm được một trong những cánh cửa như vậy. Cánh cửa đó chính là những quyển sách. Tony Abbott được sinh ra ở Ohio, hiện nay ông đang sống cùng vợ và hai cô con gái ở Connecticut.

BÍ MẬT XỨ DROON

Tony Abbott

2

Hành trình vào
cung điện Núi Lửa

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BÍ MẬT XỨ DROON

(1)

Bí mật dưới tầng hầm

PHÚ ANH dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Biên tập:

Bìa:

Sửa bản in:

Kỹ thuật vi tính:

TS. QUÁCH THU NGUYỆT

LY HOÀNG LY

TRÍ ĐỨC

YÊN VIÊN - THU NHI

THU TƯỚC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Phường 7, Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 – 39316211 – 39317849 – 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng, Quận Hai Bà Trưng, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 35261001 - Fax: (08) 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Bạn có tin rằng có một
THẾ GIỚI BÊN DƯỚI
đang tồn tại dưới một tầng hầm.
Người ở đó gọi chúng ta là
NGƯỜI TỪ THẾ GIỚI BÊN TRÊN!

Khi phép màu hiệu nghiệm, chiếc
cầu thang thần sẽ lập tức hiện ra
sau cánh cửa bí mật. Nơi bậc thang
cuối, một thế giới hiểm nguy và đầy
bí ẩn đang chờ bạn...

Đón đọc tập 2:

Hành trình vào cung điện Núi Lửa

